

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

12. septembrī

Rudens – melnholisks, nostalgisks, noslēpumains. Bet arī krāsains. Šobrīd mēs arī uz pasaules un dzīves krāsainību varam paskatīties savādāk. Jo gaisma dabā pakāpeniski kļūst tāda kā dziļāka, dvēseliskāka. Patiesībā jau tā nepazūd. Tā transformējas. Mēs, protams, apzināmies, ka atkal nāks jauns pavasaris, bet tas nemazina patieso apjausmu, ka līdz tam vēl daudz jāpiedzīvo tumsa un aukstums. Tātad, sākas tāds kā dziļākas ieskatīšanās sevī laiks, gaismas meklēšanas sevī, iešanas dziļumā laiks. Šīs pieredzes un izjūtas tuvina cilvēku erceņģeļa Mihaela dienai, kas ir zīmīgs pagrieziena punkts septembra beigās. Tas ir dziļāku prioritāšu meklēšanas, un cerams – to atrašanas laiks. Par to pašu runā arī Kristus vārdi no evaņģēlija teksta, kas šodien tiek lasīti daudzās baznīcās: *“Ko gan iegūst cilvēks, kas iemanto visu pasauli, bet nodara ļaunumu savai dvēselei?”* (Mk. 8:36). Tie nav rūgtuma vai pārmetumu pilni vārdi, bet aicinājums atcerēties, domāt, tātad – patiesībā – dzīvot. Un, kā izrādās, tā ir arvien jauna transformācija, kas jāmācās arvien no jauna.

Viena no mūsu laika pasaulē pazīstamām garīgajām skolotājām, amerikāņu katoļu autore Džoisa Rappa (Joice Rupp) raksta: “Ja vēlamies pieredzēt transformāciju, mūsu ceļā ir svarīgi ietvert mācīšanos palaist vaļā. Katru rudeni es rodu iedvesmu mirstošajās lapās, kas aizvien biezākā slānī krājas uz zemes. Koki palaiž vaļā to, kas tiem ir ļāvis dzert barojošos saules starus, un tā to krītošās lapas kļūst par bagātīgu mēslojumu nākošā pavasara zaļojošajā plaukumā. Tā arī, ja es palieku atvērts iekšējām un ārējām maiņām, kas rodas dabiski (ja es ar nepastāvību spēju būt dejā vairāk, nekā tai pretoties), mana dzīve var būt kā uzturu dodošs avots sevis paša un pasaules transformācijai. Es ceru, ka tā ir arī ar jums.”

Tā pati Džoisa Rappa arī izsaka rudens laika pausto transformāciju, no kuras varam mācīties, dzejolī:

Krītošās rudens lapas!

Jūs manai pretestības pilnajai esībai

Pasludiniet nāves mistērijas.

Kādas mūžīgas patiesības

Jūs satriciniet

Manas noslēgtās sirds tīmekļos?

Kādu mežonīgumu

Jūs pamodiniet

Iztukšojošo vēju brāzmainajā dejā?

Kādu nobriedušu maigumu

Jūs drosmīgi elpojat

Savā neizbēgamajā aiziešanā?

Kādus izaicinājumus

Jūs man parādāt

Savos sāpīgajos krišanas virpuļos?

Kādu bezpajumtnieka izmisumu

Jūs izkliežat

Savā trimdas ceļā?

Kādu pārdrošu uzdevumu

Jūs esat gatavas veikt,

Paēdinot manu izsalkušo dvēseli?

Krītošās rudens lapas!

Ar katru atraisīšanos,

Ar katru jaunu aiziešanas brīdi

Jūs mācāt man,

Kā man jāpieaug,

Pirms es mirstu.